

2η Αντικαταναλωτική Γιορτή στην Τρίπολη
Κυριακή, 12 Απριλίου, Πάρκο Πλ. Άρεως
...για μια πρωινή βόλτα γύρω στις 12:00

Στο πλαίσιο της προσπάθειάς μας για μια διαφορετική καθημερινότητα, αποφασίσαμε να πειραματιστούμε με έναν διαφορετικό τρόπο «κατανάλωσης». Ένα **πάρε-δώσε χωρίς χρήματα**, μέσα από μια διαδικασία ανταλλαγής και αλληλεγγύης. **Για να εμβαθύνουμε τον λόγο και τις πράξεις μας, να ξεκινήσουμε από κάπου, όσο μικρό κι αν είναι, να αμφισβητήσουμε την καταναλωτική υστερία, το τρίγωνο σπίτι-δουλειά-κατανάλωση. Για να σχετιζόμαστε γι' αυτό που είμαστε και όχι γι' αυτό που έχουμε.**

Στο **χαριστικό παζάρι** θα υπάρχουν διάφορα αντικείμενα που για κάποιον δεν είναι χρήσιμα αλλά που κάποια άλλη μπορεί να τα χρειάζεται. **Επειδή δεν είναι όλα για τα σκουπίδια: τα πράγματα χάνουν την αξία τους όταν δεν χρησιμοποιούνται.**

Ξαναδίνουμε αξία, προσφέρουμε πράγματα αχρησιμοποίητα αλλά όχι άχρηστα.

Χωρίς τιμή (γιατί άλλο αξία και άλλο τιμή), χωρίς χρήματα. Χωρίς να χρειάζεται να φέρουμε κάτι για να πάρουμε κάτι άλλο.

Μόνος όρος: να χρησιμοποιήσουμε αυτό που θα πάρουμε.

Η επαναχρησιμοποίηση δεν είναι άμυνα ή μειονέκτημα, είναι πρόταση και στόχος. Δεν σημαίνει φιλανθρωπία ή άδειαση της αποθήκης και της ντουλάπας μας αλλά αλληλεγγύη. Χωρίς αντίτιμο σημαίνει προσφέρω, μοιράζομαι.

Φέρτε αντικείμενα, ρούχα, βιβλία, cd, και ό,τι άλλο δεν χρησιμοποιείτε, και πάρτε ό,τι σας είναι χρήσιμο!

...ή φτιάξτε ένα δικό σας χαριστικό παζάρι, όπου και όπως θέλετε γιατί μας αρέσει να «μολύνουμε» τους άλλους με τα πειράματά μας

Στο **εργαστήρι της φωτογραφίας** – χωρίς ασφαλώς να υπάρχουν οριακοί περιορισμοί – εκθέτουμε φωτογραφικό υλικό αφενός μεν της **περιβαλλοντικής καταστροφής της περιοχής μας**, αφετέρου τα **καθημερινά στιγμιότυπα** που διαμορφώνουν τη συλλογικότητα της ζωής στη πόλη, έτσι όπως «παγώνει» τα βλέμματα και λίγο –πολύ μας διαμορφώνει ή... μας παραμορφώνει...

Ξεδιπλώνουμε επίσης μέσα στα σκιερὰ φυλλάδια, τα ανθρώπινα δάκρυα της Νάκμα (καταστροφή), έτσι όπως κυλούν αστείρευτα, για πάνω από μισό αιώνα στη μαρτυρική Παλαιστίνη, και φτάνουν σαν αιματοβαμμένοι ταξιδιώτες, στα κατώφλια της αδιαφορίας, της υποκρισίας και της ελεεινής μας αυταρέσκειας...

Ολοκληρώνοντας το **εργαστήρι των παιδιών** τα περιεχόμενά του, και δίνοντας μεγαλύτερη έμφαση αυτή τη φορά **στο συλλογικό παιχνίδι του δρόμου**, που δημιουργεί «ρωγμές» –ίσως και πολύ περισσότερα- στην κυριαρχία της αποξένωσης και απόσχισης στην διαδικασία της κοινωνικοποίησης, θεωρώντας θεμελιώδες, την άμεση συμμετοχή των μικρών μας φίλων (να θυμόμαστε καμιά φορά πως δεν είναι τα κατοικίδια μας..) στο εργαστήρι **από τα πριν**,

Και έχοντας κατά νου πόσο έχει ξεχαστεί στις μέρες μας, στον εύθραυστο, πρακτικό, σύγχρονο κόσμο μας, ότι το αμυδρό φως, το σκοτάδι, η σκιά και η ομορφιά είναι τόσο σημαντικά για να μεγαλώσει ένα παιδί όσο η τροφή και ο αέρας,

διεκδικεί και επαναοικειοποιείται ένα κομμάτι του δημόσιου χώρου, δίνοντας **αξία και ζωή** στο παιχνίδι, όχι σαν εμπόρευμα όπως γίνεται συνήθως, αλλά σαν ένα πειρατικό ταξίδι, **γνώσης, επικοινωνίας, κίνησης, γοητευτικής αναζήτησης της θέσης μας στον κόσμο, και της χαμένης ισορροπίας με το φυσικό περιβάλλον**

Με το βλέμμα στραμμένο **στους ελεύθερους χώρους, στο περιβάλλον, στα σκουπίδια, στην αντικαταναλωση, στην αλληλέγγυα οικονομία**, καθώς και σε **ευάλωτες** κοινωνικές ομάδες, όπως είναι **οι φυλακισμένοι, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι έγκλειστοι των ψυχικών θεραπευτηρίων, οι μετανάστες της 2ης γενιάς**, ενδεχομένως και ζητήματα της **εκπαιδευτικής κοινότητας**, όπως είναι το **πανεπιστημιακό άσυλο** κλπ, στήνουμε ένα πολύχρωμο υφαντό, με ένα ιδιαίτερα διευρυμένο θεματολογικά **πάγκο της αντιπληροφόρησης**, και η διερευνητική κριτική ματιά όλων μας γίνεται κάτι παραπάνω από απαραίτητη και επιθυμητή..

Φρεσκάρουμε τις **σπάνιες ζωγραφιές** μας στον καθαρό αέρα του πάρκου, κι ανοίγουμε πανιά στη φαντασία των χρωμάτων, των σχεδίων, των μοναδικών μας συνθημάτων, και των εσωτερικών εμπειριών.. παίρνουμε στο κατόπι την **κόκκινη κουκούλα** μιας πανέξυπνης κοκκινοσκουφίτσας, που έχει κάνει έξαλο τον κακό λύκο, κι όλα τα δαιμόνια ξωτικά του δάσους που φέτος λάμπουν εκτυφλωτικά στο σκοτάδι του συλλογικού ύπνου μας. Σαν όνειρα ή σαν εφιάλτες.

Με δεδομένο ότι **ΤΟ ΦΑΪ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ Η ΑΦΟΡΜΗ** στήνουμε τη νοστιμότερη αντικαταναλωτική αυτονομία και απεξάρτηση, στη συλλογική μας κουζίνα ! Σας δίνουμε από τα πριν μια **συνταγή αστέρι**

«Όχι μόνοι μας πια. Όλοι μαζί και συλλογικά. Ανταλλάσσουμε ιδέες, συνταγές, εμπειρίες και φαγητά για την πνευματική και όχι μόνο διατροφή μας.

Μαζί σχεδιάζουμε – προμηθευόμαστε τα συστατικά – μαγειρεύουμε – τρώμε .

Με τους φίλους μας, με τους συναγωνιστές μας, με γνωστούς και άγνωστους

Εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μετανάστες, γονείς, παιδιά, νέοι, γέροι, όλοι.

Αναμειγνύουμε, μπερδεύουμε, συνθέτουμε κουλτούρες, ανάγκες, κουβέντες, μυρωδιές, μπαχαρικά, γέλια, τεχνικές. Δίνουμε έμφαση στο μοίρασμα της δουλειάς και της χαράς που έχει η ενασχόληση με τη μαγειρική. Σχεδιάζουμε το κυριακάτικο τραπέζι μας, κάνουμε γιορτή, χαιρόμαστε γιατί είμαστε μαζί!

Μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλον, γνωριζόμαστε, τρώμε και πίνουμε. Μιλάμε για τα βιολογικά, τα φυτοφαγικά, τα πολιτικά της διατροφής, τα πρακτικά της ζωής.

Τέλος μαθαίνουμε καλούς τρόπους με διαχρονικές αξίες.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΙΣΟΤΗΤΑ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ